

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 023074 19 Uvp
Banjaluka, 16.06.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi B. T. iz B., koga zastupa punomoćnik D. M. advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 14.06.2018. godine tuženog Ministarstvo ... , u predmetu izdavanja lokacijskih uslova, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 023074 18 U od 06.06.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.06.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba podnesena protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je uvažena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Odjeljenje ... Grad B. broj ... od 09.02.2018. godine, te je isto poništeno i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za izdavanje lokacijskih uslova za postavljanje ljetne bašte na lokaciji B. v. S. S. broj ... u B., na zemljištu označenom kao k.č. broj 449/1 k.o. B. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe obrazloženo je razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je odlučujući o žalbi tužioca poništio rješenje prvostepenog organa od 09.02.2018. godine, te predmet vratio tom organu na ponovni postupak, pozivom na odredbu člana 227. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP) dajući za svoju odluku valjane, na zakonu zasnovane razloge. Sud je iznio istorijat ovog upravnog postupka izdavanja lokacijskih uslova za postavljanje ljetne bašte u Ul. V. S. S. broj ... na zemljištu označenom kao k.č. broj 449/1 kao B. ..., koji je tužilac pokrenuo dana 11.08.2016. godine i u kome je zahtjev prvobitno odbačen zaključkom od 14.09.2016. godine, jer je prvostepeni organ zauzeo pogrešan stav da tužilac nije dostavio dokaze o ugostiteljskom sadržaju poslovnog prostora uz koji se postavlja ljetna bašta, a koji zaključak je poništio tuženi prethodnim aktom od 04.01.2017. godine, dajući prvostepenom organu upute za ponovljeno postupanje koje su se u bitnom svele na to da se o zahtjevu tužioca meritorno odluči na osnovu isprava koje je dostavio uz zahtjev i u toku postupka. Dalje je sud obrazložio da je prvostepeni organ ponovio postupak, te postupio u skladu sa uputama iz drugostepenog rješenja od 04.01.2017. godine, u smislu da je donio meritornu odluku, ali je zahtjev tužioca odbio rješenjem od 09.02.2018. godine koje je doneseno uz povrede pravila

postupka. Konkretno, prvostepeni organ nije dao ocjenu dokaza i isprava na koje mu je ukazano rješenjem tuženog od 04.01.2017. godine, niti su isti izvedeni na raspravi održanoj 19.05.2017. godine, pri čemu se pozvao i na neke druge pisane dokaze koji se ne zatiču u upravnom spisu, tako da tuženi nije mogao izvršiti uvid u iste i izvesti zaključak o pravilnosti njihove ocjene od strane prvostepenog organa. Sud je zaključio da je cijeneći ove nedostatke u postupanju prvostepenog organa, pravilan stav tuženog iz osporenog akta da će ih brže i lakše otkloniti prvostepeni organ, zbog čega je rješenje od 09.02.2018. godine poništio i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje, dajući valjane upute za ponovljeno postupanje. Zbog ovog je ocijenjen neosnovanim navod tužioca da je tuženi mogao sam riješiti predmetu upravnu stvar u smislu odredbe člana 227. stav 1. ZOUP, te je konačno ocijenjen neosnovanim suštinski navod tužioca da njemu za postavljanje ljetne bašte koja je u funkciji ugostiteljskog objekta uopšte nisu potrebni lokacijski uslovi, jer je taj navod suprotan odredbama člana 2. stav 2. tačka p) i člana 65. stav 2. i 3. Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 40/13, 106/15 i 3/16 - u daljem tekstu: Zakon o uređenju prostora i građenju), te odredbama člana 44., 45. stav 1., 48., 60. i 61. Odluke o uređenju prostora i građevinskom zemljištu („Službeni glasnik Grada Banjaluka“ broj 15/14 i 8/15 - u daljem tekstu: Odluka o uređenju prostora i građevinskom zemljištu).

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija zakonitost iste zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu interpretira stav nižestepenog suda koji je ocijenio zakonitim postupanje tuženog iz osporenog akta, kojim je poništeno rješenje prvostepenog organa od 09.02.2018. godine i predmet vraćen tom organu na ponovni postupak i odlučivanje, te iznosi da taj stav nije pravilan, jer su ne samo tuženi organ, nego i sud imali osnov da riješe predmetnu upravnu stvar, obzirom da u spisu postoje dokazi koji upućuju na osnovanost navoda tužioca. U nastavku iznosi istorijat ovog upravnog postupka izdavanja lokacijskih uslova za postavljanje ljetne bašte za njegov ugostiteljski objekat, koji se nalazi u poslovnom prostoru u prizemlju kolektivnog stambeno-poslovnog objekta u Ul. B. v. S. S. broj ... koji je izgrađen na k.č. broj 449/1 k.o. B. ..., interpretira stav prvostepenog organa iz prvobitnog zaključka od 14.09.2016. godine, stav tuženog iz prethodnog rješenja od 04.01.2017. godine u kome su prvostepenom organu date upute za ponovljeno postupanje o koje se isti oglušio, pa je dana 09.02.2018. godine donio odbijajuće rješenje, zaključujući da tužilac priloženim ispravama nije dokazao postojanje ugostiteljskog sadržaja u poslovnom prostoru uz koji namjerava postaviti ljetnu baštu. Sa ovim prvostepeni organ nije postupio po uputama iz drugostepenog rješenja od 04.01.2017. godine koje tužilac citira, ukazujući na koje je to dokaze tuženi uputio da se izvedu i ocijene te donese nova odluka. Predmetni osporeni akt sud, uprkos tome, cijeni pravilnim, što nije zakonito postupanje. Dalje iznosi da sud u pobijanoj presudi ne dovodi u pitanje obavezu tužioca da pribavi lokacijske uslove za postavljanje ljetne bašte, a što je pogrešno zaključivanje. Podsjeća na definiciju lokacijskih uslova datu u odredbi člana 59. stav 1. Zakona o uređenju prostora i građenju koja propisuje da lokacijski uslovi predstavljaju tehnički stručni dokument koji određuje uslove za projektovanje i građenje, te ukazuje da on prilikom „postavljanja par stolica i stolova“ nije započeo građenje. Ne spori sadržaj odredbe člana 65. stav 2. Zakona o uređenju prostora i građenju koja propisuje da se izuzetno, lokacijski uslovi izdaju i za privremene objekte na lokacijama koje se nalaze na građevinskom zemljištu koje nije privedeno konačnoj namjeni utvrđenoj u dokumentu prostornog uređenja ili na lokacijama koje su važećim sprovedbenim planovima planirane za postavljanje privremenih objekata, pri čemu podsjeća da isti zakon propisuje da se kod pojmom privremeni objekat podrazumijeva objekat montažno-demontažnog tipa, što njegova ljetna bašta sigurno nije. Citira odredbu člana 60. stav 1. Odluke o uređenju prostora i građevinskom zemljištu koja propisuje da je bašta ugostiteljskog objekta u smislu ove odluke montažno-

demontažni objekat privremenog karaktera u funkciji ugostiteljske djelatnosti koja se obavlja u ugostiteljskom objektu, a postavlja se na javnim površinama i na građevinskim parcelama kolektivnih stambeno-poslovnih i poslovnih objekata, te ukazuje da predmetna bašta nije postavljena na javnoj površini, niti na građevinskoj parceli kolektivnog stambeno-poslovnog objekta, nego na parceli privatno vlasništvo GP S. M. d.o.o. B., koje je dalo saglasnost za postavljanje ove ljetne bašte koja će se sastojati od stolica i stolova. Dodaje da je prednje navode podržao nižestepeni sud presudom donesenom u predmetu broj 11 0 U 021375 17 U, pa je suprotno zaključivanje nižestepenog suda u pobijanoj presudi suprotno načelu pravne sigurnosti. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači ili ukine, a postavio je zahtjev za nadoknadu troškova postupka koji se odnosi na sastav zahtjeva od strane advokata u iznosu od 1.316,25 KM.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti razmotrio i da ostaje kod razloga sadržanih u obrazloženju osporenog akta, te predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 14.06.2018. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Osnovan je zaključak nižestepenog suda da je tuženi rješavajući o žalbi tužioca izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja od 09.02.2018. godine, primjenom odredbe člana 227. stav 2. ZOUP, pravilno isto poništio osporenim aktom i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak, za što je dao valjane na zakonu zasnovane razloge. Ovo stoga što je prvostepeni organ prilikom donošenja meritornog rješenja od 09.02.2018. godine (prethodno je zaključkom zahtjev bio odbačen kao neuredan) propustio da na raspravi izvede i potom ocijeni dokaze koje je tužilac priložio uz zahtjev, pri čemu je odluku zasnovao i na nekim drugim pisanim ispravama koje se nisu zaticale i ne zatiču u upravnom spisu, što jeste povreda pravila postupka koju ne može otkloniti drugostepeni organ te u smislu odredbe člana 227. stav 1. ZOUP sam riješiti upravnu stvar, kako to pogrešno smatra tužilac.

Neosnovana je tvrdnja tužioca da njemu za postavljanje ljetne bašte koja je u funkciji ugostiteljskog objekta, nisu potrebni lokacijski uslovi čija definicija iz odredbe člana 59. stav 1. Zakona o uređenju prostora i građenju nije sporna, kao što nije sporno ni to da se lokacijski uslovi shodno odredbi člana 65. stav 1. istog zakona, u pravilu, izdaju za trajne objekte, sa izuzetkom propisanim u stavu 2. odredbe člana 65. ovog zakona koji propisuje pribavljanje lokacijskih uslova i za određene privremene objekte u koje shodno sadržaju odredbe člana 2. stav 2. tačka p) Zakona o uređenju prostora i građenju, spadaju ljetne bašte, što je ispravno zaključio tuženi, a podržao nižestepeni sud.

Dalje treba podsjetiti da odredba člana 65. stav 3. Zakona o uređenju prostora i građenju propisuje da se uslovi za postavljanje privremenih objekata propisuju odlukom skupštine jedinice lokalne samouprave o uređenju prostora i građevinskom zemljištu. U konkretnom slučaju je to Odluka o uređenju prostora i građevinskom zemljištu Grad B., čiju odredbu člana 60. stav 1. citira tužilac, uz tvrdnju da njegova ljetna bašta nije montažno-demontažni objekat, ispuštajući iz vida stav 4. ove odredbe koja propisuje da baštu čine stolovi i stolice, a po potrebi

- sjenilo, podna platforma, ograda, žardinjera, rasvjeta, pano za izlaganje menija i cjenovnika, i drugi elementi koji se postavljaju u skladu sa ovom odlukom.

Konačno, tvrdnja tužioca da njegova ljetna bašta nije postavljena na javnoj površini, niti na građevinskoj parceli kolektivnog stambeno-poslovnog objekta, već na parceli privatno vlasništvo GP S. M. d.o.o. B. koje privredno društvo je dalo saglasnost za postavljanje iste, suprotna je kako uvodnim tvrdnjama tužioca iz predmetnog zahtjeva, tako i sadržaju z.k. izvataka z.k. ul. broj 10558 k.o. SP B., iz kojeg proizilazi da predmetno zemljište k.č. broj 449/1 k.o. B. ..., po starom premjeru označeno kao k.č. broj 759/3 jeste uknjiženo kao vlasništvo GP S. M. d.o.o. B. sa 1/1 dijela, ali isto kao takvo predstavlja zemljište na kome je izgrađen kolektivni stambeno-poslovni objekat sadržaja 53 stana i 16 poslovnih prostorija (među kojima je i poslovni prostor u kome tužilac obavlja djelatnost), zbog čega je saglasnost GP S. M. d.o.o. B. od 17.05.2016. godine za postavljanje stolica, stolova i sklopive tende data pod uslovom da se omogući normalan tok pješačkog saobraćaja stanara zgrade u kojoj se nalazi navedeni kafe bar.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužioca odbijen, pa proizilazi da on nije uspio u ovom postupku, zbog čega mu ne pripada pravo na nadoknadu troškova istog.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić